< Înapoi la Pagina Răzvan Petre

ESOTERIKA - arhiva 2013

autor Răzvan Petre

< < Arhiva ESOTERIKA 2014

12.12.2013

Toleranţa – în comportament sau în atitudine?

Multe religii recomandă credinciosului să fie tolerant, îngăduitor cu semenii săi. Totuşi, uneori reprezentanţi de seamă ai religiilor se manifestă intolerant - fără totuşi a greşi cu ceva. Cum explicăm acest fapt, ce poate aduce confuzie?

Trebuie să facem distincţie între comportamentul exterior şi atitudinea interioară. Toleranţa absolută trebuie să fie caracteristica permanentă a **atitudinii lăuntrice**. În schimb, **comportamentul** poate fi uneori mai aspru, atunci când circumstanţele o impun. Să ne amintim de momentul când Isus a alungat pe negustorii din templu, cu câtă fermitate şi chiar duritate s-a manifestat El atunci! Un alt exemplu comun este severitatea unor profesori cu elevii lor. Ea are un scop educativ şi provine din dragostea profesorului faţă de potenţialul copiilor, ce nu trebuie irosit.

Există, în schimb, şi cazul invers, atunci când comportamentul este unul fals îngăduitor, pe când atitudinea interioară este intolerantă. Un exemplu ar fi ipocrizia fariseilor, care pozează în oameni buni, dar de fapt în sufletul lor colcăie resentimentele şi frustrările. Toleranţa lor este doar o cazmă de a nu ieşi din **litera** învăţăturii religioase, pe care însă nu au asimilat-o în **spiritul** ei.

Istoria e o ciornă mâzgălită de omenire, în pregătirea unei capodopere care nu va fi scrisă niciodată.

Dacă un om al dracului de ambiţios a ajuns la concluzia că trebuie el neapărat să-L cunoască pe Dumnezeu, înseamnă că nici nu-şi dă seama ce ţel colosal şi-a propus! Dumnezeu nu poate fi cucerit ca vârful Everest! Nu stă în puterea omului să Îl cunoască. Doar El, prin Graţie, îl poate atrage spre Sine, dar nu pe oricine şi nu oricând...

Omule, eşti doar o mână de ţărână şi cutezi să te oţărăşti la Dumnezeu?!

25.11.2013

Zgura de pe inimă şi minte

Aura noastră se impurifică în fiecare zi şi în fiecare viaţă. Libertatea este doar un ideal imposibil de atins la modul absolut, căci impurităţile acestea ne controlează într-o mare măsură.

Prima cauză curentă este **aglomeraţia umană** (cozi, autobuze etc), de unde preluăm tot felul de energii reziduale de la semenii noştri. Este cel mai simplu de evacuat: prin plimbare în aer liber, duş, somn bun etc.

A doua cauză sunt **gândurile trimise** (de cele mai multe ori involuntar) de apropiaţi (familie, prieteni, colegi etc), care ne prind ca într-un năvod. Aceştia se consideră îndreptăţiţi, ba chiar obligaţi să ne ducă de grijă sau să ne "ducă sâmbetele". Ei ne ştiu problemele şi găsesc soluţii proprii la ele, încercând deseori să ni le impună. Alteori, suntem influenţaţi indirect de simplul contact prelungit cu aceste persoane. Exemplul cel mai elocvent este modul cum copilul devenit adult va reproduce comportamentul părintelui de acelaşi sex cu el. Este o preluare involuntară, dar consistentă a unor gânduri sau tipare, pe care nu le-am dori dacă ne-am întreba despre ele. Putem să le înlăturăm conştientizând influenţa apropiaţilor asupra noastră şi găsind metode simple să evităm contactul sau contracarându-le inducţiile cu propriile idei. Este un proces ceva mai complicat, dar stă în puterea noastră să ne detaşăm de influenţa celorlalţi dacă învăţăm să ne autocunoaştem şi să ne autocontrolăm mai bine.

A treia cauză este **karma**. Ne naştem cu anumite blocaje mentale, sentimentale sau de altă natură. Ele ne pun filtre, ne forţează să gândim sau să simţim într-un anumit fel. Sunt cel mai greu de înlăturat, de obicei prin evoluţie lentă de o viaţă întreagă. Cine are noroc, va fi sfătuit de persoane clarvăzătoare, dar mai este nevoie şi de o autoanaliză personală pentru a găsi o înţelegere proprie a acestor influenţe venite din istorie şi necunoscut. Aici, metoda care se impune este introspecţia, meditaţia, apelul la înţelepciunea spirituală, curajul de a te transforma fundamental. De obicei, suntem atât de obişnuiţi cu ego-ul nostru (personalitatea), încât ne temem de schimbări profunde. Dar, de exemplu, o mutare în alt oraş sau altă ţară ne pune atâtea probleme de adaptare, încât ego-ul însuşi se modifică. La fel, orice schimbare dramatică ne obligă la reconsiderarea filosofiei de viaţă. Dar nu întotdeauna suntem dispuşi să renunţăm la obiceiurile mentale. Sau, dimpotrivă, chiar dacă ne ducem aceeaşi existenţă obişnuită, putem să intrăm pe o cale spirituală ce ne învaţă să ne îmbunătăţim radical felul de a fi...

Dar, cel mai rapid, această zgură persistentă depusă pe inimă şi minte (de tipul doi sau trei) se îndepărtează prin **suferinţă**. Aşa putem înţelege afirmaţia înţeleptei Sharada Devi, partenera spirituală a lui Sri Ramakrishna: "***Suferinţa reprezintă un simbol al compasiunii lui Dumnezeu. În plus, nimeni nu suferă mereu.***" (Viaţa lui Sharada Devi, de Swami Pavitrananda) Prin suferinţă, oricine,

chiar dacă nu îşi cunoaşte blocajele şi impurităţile din aură, le va arunca în afară rapid şi cu forţă. Vom şti că ne-am purificat dacă ne vom simţi resemnaţi, umili, ca după ce am încasat o bătaie, dar în acelaşi timp cu mintea mai clară şi inima mai simţitoare, fără orgolii, dorind spontan binele celorlalte fiinţe: oameni, animale şi plante.

14.11.2013

Deseori avem prejudecăţi în legătură cu **înţelepţii, iluminaţii, maeştrii**... Ne aşteptăm ca toţi să fie pe acelaşi calapod: blânzi, bătrâni etc. În realitate, fiecare spirit este unic, deci fiecare înţelept are o personalitate distinctă şi puternică. Fiecare manifestă diverse aspecte ale Divinităţii. Nimeni nu poate să arate simultan toate faţetele Divinului. De aceea, în prezenţa unui înţelept ori maestru trebuie să te bucuri de ce are el de oferit lumii, fără să-l compari cu altul. Comparaţia îi micşorează pe amandoi. Şi doar tu vei pierde...

Cultul strămoşilor spirituali (reîncarnările propriului Spirit). Cum să-i onorăm? Unde să le punem flori şi lumânări? Cum să intrăm în legătură cu ei? Cu ajutorul căror preoţi sau prin ce slujbe religioase?

Mormântul lor e în templul Spiritului. Prezenţa lor o simţim în fiecare clipă prin felul nostru de a fi, prin lucrurile care ne plac sau nu ne plac, prin unele bucurii sau suferinţe nemeritate. Îi putem onora respectându-ne Spiritul şi propria fiinţă. Putem comunica, dar nu cu ei, ci cu Divinitatea ce i-a produs şi animat: Spiritul nostru.

Marele yoghin Paramahansa Yogananda spunea: "**Nu îl poţi iubi pe Dumnezeu şi în acelaşi timp să leneveşti. Acela care meditează constant şi iubeşte Divinul va fi întotdeauna activ pentru El şi pentru ceilalţi.**"

Dacă avem în vedere alte civilizaţii extraterestre avansate tehnologic şi spiritual care ne-au viziat planeta şi încă o mai fac, vom trage concluzia că ele acţionează intens în planul fizic. Nu îşi petrec timpul în transă, rupţi de lume şi problemele ei, sub pretextul evoluţiei spirituale... Totuşi, fiecare spirit îşi face propriile planuri pentru omul în care se încarnează. Uneori vrea să experimenteze viaţa de pustnic. Dar nu toţi cei care aleg acest mod de viaţă sunt îndreptăţiţi divin să o facă.

6 nov 2013

BIZUIREA PE BIBLIE

La ora actuală, a considera **Biblia** drept unica sau cea mai bună **sursă de informaţii spirituale** este un gest de sărăcie intelectuală. Unii chiar obişnuiesc ca, atunci când nu mai au argumente în discuţie, să bage o frază din Biblie şi să închidă astfel gura opozantului. Hai să nu-i imităm pe fariseii care citează din Biblie ca să fie la modă sau ca să aibă avantaje de la mai-marii Bisericii…! Nimeni nu trebuie să creadă orbeşte **tot** ce scrie acolo! Nici preoţii nu cred **totul**.

În ciuda lucrurilor cu adevărat minunate din ea, Biblia are marele dezavantaj că a fost scrisă de foarte mult timp şi în alte limbi, greu de descifrat azi şi doar de către mari experţi. Oricine poate găsi în ea argumente şi contraargumente pentru orice. Poate că cei mai minuţioşi exegeţi ai Bibliei sunt sataniştii. Nu spun să nu o citeşti, ba chiar bucură-te de ea! Dar să păstrezi o anumită rezervă în chestiunile intelectuale, spinoase, delicate, contradictorii.

De exemplu, după părerea mea, traducerile moderne nu se ridică la nivelul esoteric al versiunii **King James Bible**. Am găsit întâmplător nişte diferenţe marcante, care m-au convins că una s-a spus, alta s-a scris şi altceva s-a tradus. Dau doar două exemple:

1 - Evanghelia după Ioan capitolul 1, versetul 5 este tradus astfel în varianta **Cornilescu/ Ortodoxă/ King James**

"Şi lumina luminează în întuneric şi întunericul nu a **biruit-o/ cuprins-o/ înţeles-o**."

Diferenţa între termenii aleşi de diverşii traducători este evidentă. În ultima variantă putem interpreta în mod distinct astfel: Întunericul personalizat (Satana, inamicul lui Dumnezeu) nu poate înţelege dreptatea legilor divine şi de aceea nu le respectă. Să recunoaştem că este cu totul altceva decât a spune că întunericul nu a învins lumina! Abia acum acordăm importanţă şi celuilalt sens al cuvântului "cuprins-o" din traducerea ortodoxă...

2 - Evanghelia după Matei, capitolul 6, versetele 22, 23:

"Ochiul este lumina trupului; dacă ochiul tău este **sănătos/ curat/ unic**, tot trupul tău va fi plin de lumină. Dar dacă ochiul tău este rău, tot trupul tău va fi plin de întuneric."

Ne putem gandi că "ochiul" are aici sensul simbolic de minte, iar "trupul" semnifică aura, faptele şi energia personală. Dar de ce nu a spus Isus "minte", pur şi simplu? Ca în multe alte locuri din Biblie, interpretarea textului se face pe cel puţin două nivele suprapuse. Ei bine, în varianta **King James Bible** găsim descrierea simbolică a celui "de-al treilea ochi" – **cel unic** – sau Ajna chakra, centrul esoteric al minţii...! Altfel, cuvântul "unic" nu avea nici un sens să fie pus aici.

Folosirea cuvântului "minte" ar fi redus semnificaţia doar la propriile gânduri ale omului. În schimb, Ajna chakra este un releu al informaţiilor din Mintea

Universală. Prin intermediul "ochiului minţii", omul primeşte lumina subtilă a sferelor cereşti, ceea ce îi iluminează şi înţelegerea corectă, din perspectivă divină, a tuturor lucrurilor. Dacă însă cel de-al treilea ochi (unicul) rezonează cu lumile infernale şi întunecimea gândirii de acolo, desigur că şi mintea omului va fi pervertită.

Prin urmare, în ultima variantă de traducere - **King James Bible** - găsim puncte comune între **creştinism şi yoga.** Dar tocmai acest lucru displace unor teologi şi clerici creştini, care îşi văd ameninţat monopolul credinţei…

25.10.2013

Cele două mari tipuri de meditaţie

Primul tip este meditaţia prin **concentrarea atenţiei** asupra unui obiect sau subiect, numită în yoga "dharana". Poate cea mai simplă şi eficientă meditaţie de acest tip este observarea respiraţiei proprii. ***Închide ochii şi urmăreşte detaşat cum aerul intră şi iese prin nări. După un minut, două, deja te vei simţi excelent***. Este o meditaţie foarte plăcută. De altfel, plăcerea de a urmări obiectul concentrării este tocmai semnul că ai succes pe această cale a meditaţiei.

Al doilea tip este meditaţia numită în budhism "vipassana" sau "prezenţă deschisă". Omul nu se concentrează pe nimic anume, ci dimpotrivă, **observă relaxat toate gândurile** care îi străbat mintea. Diferenţa faţă de vagabondajul minţii constă în detaşarea afectivă faţă de gânduri – toate sunt privite cu egalitate, oricât de grave sau uşuratice, plăcute sau neplăcute ar fi ele. În plus, practicantul nu se lasă purtat de vreun gând mai captivant, uitând de sine şi de veghea pe care o desfăşoară. De aceea este o metodă de mare ajutor în introspecţie, când e posibil să ne confruntăm şi cu furtuni emoţionale aduse de amintiri sau sensibilităţi personale. ***Închide ochii şi lasă-te pradă asaltului senzaţiilor sau ideilor venite de aiurea. Dar simte că, fiind diferit de ele, tu eşti Acea conştiinţă binevoitoare care le permite să apară! Tu eşti acel fundal de bucurie pe care gândurile vin puţin să danseze. Acceptă-le cu simpatie detaşată, ca pe nişte copii ai infinitului!***

Nu putem medita la un moment dat decât după unul din cele două tipuri amintite mai sus. Ele sunt metode opuse, incompatibile. Le-am amintit aici pentru că voiam să mă refer la starea specială în care trăieşte un Mare Iluminat, o stare paradoxală, imposibilă pentru alt om: el trăieşte simultan cele două stări meditative! Pe de o parte, este absorbit aproape continuu în starea de fericire dumnezeiască, iar pe de alta, se ciocneşte mereu de lucrurile lumii, cărora le acordă însă o importanţă egală şi anume una mult mai redusă decât bucuria divină care le-a creat şi le permite în continuare să existe.

17.10.2013

DEMONUL E NEGATIVIST DE PROFESIE

Motto: *"Şi Lumina luminează în întuneric, dar Întunericul n-a înţeles-o"*

(Ioan 1:5 – traducerea King James)

Satan are dreptul să existe, ca orice fiinţă din Univers. El este Negarea absolută, fiindcă neagă orice vine din partea Creatorului absolut. De ce neagă? Din **prostie**, din **necunoaşterea** Adevărului. Dintr-o **fantezie** bazată pe **ignorarea** voită a realităţii. Acest gen de ignorare are şi un nume: **răutate**. **Nu vrea să-L cunoască pe Creator.** Nu-i poate nega existenţa, deşi ar face-o de-ar putea. Şi atunci îl priveşte prin filtrul **minciunii**, falsului, iluziei, fabulaţiei. De ce? Din principiu, fiindcă e liber s-o facă. E un **aventurier**: testează la limită această libertate absolută de a inversa frumuseţea realităţii.

Satan se află pe cel mai subtil nivel al Creaţiei (nu-i spun "înalt", ca să nu înţelegem greşit!): nivelul mental. Creaţia începe odată cu apariţia planului mental (ca oglindire a gândirii divine). Dar gândirea înseamnă dualitate, deci Teză şi Antiteza ei. Astfel poate apare şi Opozantul de profesie, perpetuu. Pe cel mai subtil nivel. Satan este de profesie "negativist".

Dar negaţia există pe toate nivelele gândirii şi creaţiei. Şi ia forma subordonaţilor lui Michiduţă: dracii, demonii. Toate creaturile sunt şi ele creatoare. Inclusiv demonii. Dar ei **creează prin antiteză**. Au o creativitate bolnăvicioasă. Un exemplu metaforic: orice arhitect normal la cap proiectează o clădire cu pereţii verticali. Ei bine, demonul nu va respecta legile date de Creator, persiflând legea gravitaţiei – demonul va pune pereţii înclinaţi!!! Uite-aşa, de-al dreacu! Dar cât timp va rezista clădirea asta să nu se prăbuşească?!

Aşa se întâmplă cu toate lucrurile "bune" făcute din îndemnul demonilor. Pot părea interesante la început sau chiar "inspirate", dar curând îşi arată adevărata valoare. Zero. Negaţia Valorii duce la lipsa de valoare, iar ei sunt întruchiparea negaţiei.

De aceea spunea Mântuitorul Isus că "Pomul se cunoaşte după roade". Timpul întotdeauna demască intenţiile rele. Timpul e aliatul adevărului. Spiritele demonice pot fi recunoscute după nerăbdarea lor.

04.10.2013

Cum să cred în ce nu înţeleg? Corect. Nu sunt de acord cu credinţa oarbă (să cred în ce spune Biserica tocmai pentru că nu înţeleg). Pentru mine, un adevăr spiritual este clar, cred în el pentru că îl înţeleg.

Dar pentru tine totul este confuz. Şi atunci, din perspectiva ta, ori eu sunt un prost care am o credinţă oarbă, ori tu eşti un prost, pentru că nu înţelegi un adevăr evident. Asta e logica simplistă după care se ghidează oamenii în general. Dar ea nu este corectă! Totul ţine de gradarea percepţiei.

Cu cât iubeşti mai mult adevărul, cu atât eşti ajutat să înţelegi mai mult. Ceea ce tu consideri "credinţă oarbă", pentru mine este "recunoaştere intuitivă". Deci adevărata problemă este **cum să-ţi creşti tu intuiţia**! Prin iubirea de adevăr şi purificarea minţii. Începe prin evitarea propriilor tale minciuni. Apoi recunoaşte minciunile altora şi dezaprobă-le. Citeşte texte spirituale recomandate de oameni înţelepţi, de încredere.

Procedeul de imaginare, trăire a unei fantezii este asemenea vizionării unui film artistic. Deci oamenii au avut dintotdeauna acces la cinematografie. Efectul e acelaşi, cel de obţinere a unor trăiri preponderent **emoţionale**.

Dar dacă ne interesează cunoaşterea, adevărurile intelectuale, atunci vom urmări filme documentare.

Japa-yoga, repetarea unei mantre face acelaşi lucru ca o meditaţie dirijată de o voce redată de un casetofon sau disc CD: împiedicarea gândirii de a fugi de la obiectul meditaţiei. Desigur, mantra are pentru practicant o serie de înţelesuri, deci ea nu este doar un cuvânt obsedant, ci aproape o întreagă învăţătură. Asta face şi comentariul de pe casetă, doar că în desfăşurarea timpului, şi uneori fiind absolut inedită, nouă pentru ascultător.

Iubirea divină! Chiar şi un singur strop din ea ne umple sufletul de fericire. Cât de mult trebuie să ne lărgim cupa sufletului ca să intre şi restul oceanului de iubire?

27.06.2013

MOARTEA, CEL MAI MARE MISTER AL VIEŢII

Pentru occidentali mai ales, **moartea** este un fenomen dăunător, nedrept, dezgustător, chiar ruşinos, şi veşnic neînţeles. Moartea este un **tabu** evitat de toată lumea. E adevărat că religia vorbeşte despre supravieţuirea sufletului, dar sufletul nu se vede, iar noi rămânem cu imaginea stranie a cadavrului, care se vede… că nu mai este o fiinţă.

Creştinismul a încercat să micşoreze oarecum această discrepanţă susţinând teoria, destul de grobiană, a reînvierii trupului **fizic** cândva, într-un viitor ipotetic, când sufletul mortului se va trezi din somn (hm, dar dacă nu se va mai trezi?). Oare a admite că "sufletul adoarme" nu este acelaşi lucru cu a recunoaşte ce spun

savanţii materialişti: când creierul moare, sufletul dispare?! Toate academiile de ştiinţă cântă în momentele cele mai solemne imnul: "*Gaudeamus igitur iuvenes dum sumus… venit mors velociter, rapit nos atrociter, nemini parcetur!*" (Să ne bucurăm cât suntem tineri, căci iute vine şi ne răpeşte moartea cea groaznică, de care nimeni nu scapă). Desigur, teza asta "ştiinţifică" nu numai că nu convinge, dar mai e şi pesimistă. Nici alte religii nu stau atât de bine la teorie încât să convingă mediul intelectual. Lipsa de informaţii spirituale face ravagii şi în ştiinţă, şi în religie… Numai frica de moarte umple bisericile şi templele planetei. Moartea este pivotul în jurul căruia se clădesc religiile, mai presus de orice tradiţie, filosofie sau magie. Paradoxal, pentru oameni, moartea e cel mai mare mister al vieţii.

În Orient, oamenii sunt obişnuiţi cu comunicarea (directă sau mijlocită) cu spiritele morţilor dragi, ceea ce le întăreşte speranţa unei vieţi după moarte. Chiar Dalai Lama participă regulat la ritualuri în care un medium intră în transă şi comunică cu spiritele. Tot religia tibetană aruncă o punte peste prăpastia dintre cele două lumi, oferind îndrumări sufletului gata să părăsească carapacea trupului. Ele se regăsesc în "Cartea morţilor" (Bardö Thödöl), care nu este doar o lucrare literară (ca "Infernul" de Dante, ce tratează acelaşi subiect), ci o metodă de a direcţiona sufletul muribundului în noua lume ciudată în care tocmai intră. Am dubii că acele îndrumări se potrivesc şi spaţiului cultural occidental, dar cu siguranţă că ele dau o mare siguranţă tibetanilor că **moartea nu este un tabu**, fiind deja cartografiată de înţelepţi de-a lungul timpului. Pentru noi este foarte util să cunoaştem mărturiile celor întorşi din moarte clinică (fenomenul NDE – Near Death Experience).

Moartea este doar o schimbare de perspectivă, un eveniment foarte interesant şi chiar o ocazie pentru a-ţi împlini unele dorinţe. Nu sunt deci motive de teamă (moartea în sine nu doare, doar frica ne face să suferim), nici de îndoială (moartea este un proces bine supravegheat de entităţile astrale) şi nici de amânare (moartea opreşte o rutină devenită ineficientă şi plictisitoare, împrospătându-ne resursele sufleteşti). Moartea este începutul unei noi vieţi – cu certitudine diferită, dar plăcută (dacă omul a dus o viaţă morală şi spirituală). Dar există argumente şi pentru rămânerea în viaţă. Nu le putem pune în balanţă şi nici măcar să alegem între ele. Suntem supuşi unor interese superioare, de care habar nu avem!

Haideţi să urmărim un documentar despre învăţăturile din **Cartea morţilor tibetană**, de unde avem de învăţat lucruri grave şi importante!

22.09.2013

Fiţi îngăduitori cu ceilalţi! spunea părintele Arsenie Boca.

Înţeleptul nu doar că este bun din fire, dar el şi înţelege DE CE trebuie să fie îngăduitor cu semenii săi. Nu doar fiindcă nici el însuşi nu ar fi fără pete... El vede foarte clar sau intuieşte nenumăratele condiţionări, limite, influenţe, provocări atât externe, cat şi interioare la care oamenii sunt supuşi. Este aproape imposibil

pentru un om să le reziste tuturora şi va greşi cumva, mai devreme sau mai târziu. Nimeni nu este infailibil. Fiinţa umană este alcătuită din puteri şi neputinţe.

Să ne închipuim o cursă atletică în care, la final, câştigătorul este aclamat, iar ceilalţi, marea majoritate a concurenţilor, sunt huiduiţi fără milă! Vi s-ar părea corect aşa? Nu din vina lor n-au reuşit să câştige cursa, ci fiindcă aşa au fost condiţiile de moment, atât exterioare (concurenţi mai puternici, pistă mai proastă etc), cât şi interioare (slăbiciune fizică, lipsa antrenamentului suficient, vulnerabilitate psihologică etc). Aşa cum suntem toleranţi cu atleţii învinşi, la fel trebuie să arătăm îngăduinţă faţă de ceilalţi semeni, căci fiecare se străduieşte după cum poate, dar rareori este mulţumit de ce trăieşte. Aşadar, înţelepciunea şi îngăduinţa merg mână în mână…

Întreabă-te "***cum este conştiinţa mea când nu are nimic de perceput?***", dar nu pentru a o descrie cuiva. Răspunsul pe care îl vei primi ar trebui să fie o stare imposibil de descris sau explicat. Întrebarea însăşi e o capcană. Conştiinţa este atenţia pură, fără o formă proprie (căci ea ia forma obiectului studiat). Conştiinţa este precum un spaţiu gol expansionat fără limite, centrat în fiinţa ta. Încercarea de a da o formă senzorială sau mentală conştiinţei va eşua de fiecare dată când revenim cu întrebarea "***cum e conştiinţa mea?***". Acest aparent eşec ar putea duce în final la stingerea imaginaţiei şi la cunoaşterea directă a Conştiinţei. Aceasta este adevărata **stare mistică**, uimitoare. În acelaşi scop, marele maestru mistic Ramana Maharishi propunea o altă întrebare, "***cine sunt eu?***", repetată până la obţinerea **intuitivă** a răspunsului.

14.09.2013

Tantricii sexuali dâ**mb**oviţeni sunt obsedaţi de Ku**md**ali**mb**i Shakti.

Cheii, tatuaţii şi jerpeliţii impun astăzi moda.

Manelistul îşi iubea soţia foarte mult. Era foarte bogat. I-a promis că vor trăi toată viaţa fără să mai facă nimic. Doar să călătorească prin lume. Dar... Dar s-a întâmplat că soţia lui a murit, în floarea tinereţii. Aşa că el continuă acum să cânte – munceşte pentru semeni. Nu mai visează să huzurească. Uite cum ne pune viaţa/destinul/spiritul să ne schimbăm ideile eronate şi ne scoate din amorţeală sau din beţie...

Vine iarna sufletului! Recomand oricui vrea să aibă în casă căldură, lumină şi iubire să se branşeze la... teocentrală. La TEO-CENTRALĂ, adică la Centrul Suprem al Lumii, Dumnezeu.

23.08.2013

Vorbind despre "ajutorul de la Dumnezeu" putem înţelege mai multe lucruri: Dumnezeul Absolut macrocosmic, Îngerii păzitori şi lucrători (precum şi sfinţii, maeştrii ridicaţi la Cer, maeştrii iluminaţi etc), propriul Spirit întrupat în fiinţa noastră. De la toţi primim sprijin, inspiraţie, iubire, binecuvântare, în forme diferite.

"Nu cred în Dumnezeu!" zice prostul. "Că nu se vede şi nici ştiinţa nu l-a descoperit..." Da, bine! Dar crezi în timp, omule? În timp, în TIMP. Crezi, da? Se vede timpul? Nu. Deduci că ar exista, prin faptul că lucrurile se modifică. Schimbarea e semnul existenţei timpului. Aşa e şi cu Dumnezeu. Nu poate fi văzut, nu poate fi detectat nicicum, dar îţi dai seama că există prin semnele Sale: Creaţia Sa şi mesagerii Săi, care glăsuiesc din când în când printre oameni...

Despre viitor un singur lucru este absolut cert: că viitorul va trece! Şi va deveni un trecut plictisitor, mort. De ce atunci te mai interesează ce va fi peste 10-20 de ani? Ce-ai zice să te preocupe viitorul îndepărtat? De exemplu, cum va fi fiinţa ta peste un milion de ani? Asta da preocupare!

Când cineva îţi face o observaţie critică, natural ar fi să nu te superi: Dacă ai greşit, critica este obiectivă şi ţi-ar folosi să te corectezi, mulţumind în gând celui care te-a avertizat. Dacă nu ai greşit, eroarea este de partea celuilalt. Tu nu ai ce să-ţi reproşezi, deci nu te supăra pentru eroarea LUI de percepţie. Iar dacă eşti prea sensibil la imperfecţiunile lumii, acum ai ocazia să-ţi aminteşti că ar fi bine să te mai înţelepţeşti... Pare raţional, dar în practică nu se întâmplă aşa. Cauza constă în emoţiile noastre, în impulsurile inconştiente, care ne domină în majoritatea timpului.

De aceea utopiile sunt irealizabile – fiindcă nu ţin cont de complexitatea psihicului uman.

07.08.2013

Are un spirit puteri paranormale? Da şi nu. Spiritele imature nu au putere suficientă. Spiritele superioare le pun la treabă pe unele subordonate specializate, dar numai cu autorizaţie de mai sus. E ca şi cum ai avea un avion funcţional, dar nu poţi decola decât cu aprobarea şefului de aeroport. Deci în sensul totalei libere voinţe, spiritul nu are puteri paranormale aplicabile asupra omului. El respectă legile fizice ale planului terestru. Nu se pot face minuni (încălcări ale legilor fizice) pe bandă rulantă. Ele apar câteodată, mai ales în intimitatea omului, nu în arene. Miracole magice, mai rar – doar în spectacolele de magie autentică...

Spiritul dezîncarnat al lui Bruno Groening, celebrul taumaturg, spunea cam aşa: "***Căutaţi-i pe vracii voştri să vă vindece, nu cereţi miracole cereşti!***". Iată cum interpretez eu spusele sale. Vindecătorii umani au o misiune de îndeplinit, aceea de a răspunde imediat şi necondiţionat cererilor de ajutor ale oamenilor bolnavi sau suferinzi. Cerându-le ajutorul, îi ajutăm chiar şi pe ei să îşi îndeplinească sarcina spirituală, pe lângă recăpătarea sănătăţii bolnavului.

Miracolele din spectacolele de magie survin cu precizie şi sunt previzibile pentru că servesc misiunea magicienilor, cea de a uimi oamenii şi a le deschide orizontul minţii. Dar de obicei aceşti magicieni nu le aplică în viaţa cotidiană – nu pot sau nu vor.

Spiritele Cerului nu răspund automat la cererea oricui, ci doar cu aprobare şi numai în anumite condiţii. De aceea vindecările paranormale pot avea loc prin aport pur spiritual, dar într-un procent foarte mic şi nu neapărat atunci când vrea omul credincios. De fapt, primim de foarte multe ori un ajutor mascat în diverse împrejurări, fără a ne da seama.

Motivul acestei stări de fapt este să nu devenim fatalişti sau neputincioşi, să avem încredere în forţele proprii (chiar dacă uneori nu ar fi suficiente), să nu fim dependenţi de forţe exterioare, ca nişte handicapaţi.

Un exemplu: Eşti bolnav şi iei un medicament. Abia atunci primeşti un ajutor energetic suplimentar de la vreun înger, ca să ai impresia ca medicamentul te-a ajutat. În felul ăsta, primeşti ajutorul ceresc, dar îţi şi păstrezi spiritul voluntar, deschis spre acţiune personală.

Desigur, în acest caz este şi mai probabil să primeşti un sprijin secret de la propriul subconştient, care îşi poate mobiliza toate forţele sau poate apela la forţe externe nebănuite (aşa-zisul efect "placebo"). Acesta face ca, deşi ai luat un medicament ineficient, totuşi te vei întrema – prin autosugestie, cum s-ar spune.

17.07.2013

Dumnezeu a creat universul ca un spectacol cosmic, spre desfătarea Sa. Nu era de ajuns! Spre a se asigura că şi copiii Săi, actorii, se vor bucura de creaţie la fel ca şi El, Creatorul l-a transformat într-un spectacol-concurs fascinant. Ca într-un fel de Eurovision cosmic, oferă şi premii pentru artişti, sporind miza şi interesul lor. În permanenţă se câştigă o poziţie de top pe nivele tot mai înalte, mai apropiate de scaunul Regizorului.

Dacă există atât Binele, cât şi Răul pe lume, înseamnă că ele *trebuie* să coexiste, filosofic vorbind. Unii au interpretat că, fără Rău, nu putem aprecia Binele. Sau că, fără Rău, filmul vieţii ar fi plictisitor, lipsit de acţiune. Dar asta nu înseamnă că trebuie să facem şi noi Răul. Putem alege să fim doar de partea Binelui. Oricum, Răul va continua să existe independent de noi. Măcar să întărim tabăra Binelui, practic vorbind!

Karma pozitivă şi cea negativă sunt ca două conturi bancare. Faptele bune încarcă contul pozitiv, de unde poţi cheltui la discreţie. Contul negativ se poate descărca prin suferinţe (dar, prin excepţie şi graţie divină, şi prin fapte bune). Cele două conturi sunt distincte, astfel încât poţi avea noroc într-un sens, dar ghinioane în alte aspecte. Conturile sunt necontrolabile, moştenite. Ştii doar că există şi că îţi oferă mereu surprize plăcute sau neplăcute. Zestrea karmică zace în aura omului, de unde influenţează energetic viaţa sa. Schimbă-i spiritul din interior şi omul va avea o altă soartă şi o altă personalitate! Orice suferinţă arde din karma negativă, pe care oricine o are. Deci nu te plânge când suferi pe nedrept! Gândeşte-te, pur şi simplu, că descarci contul negativ karmic al spiritului, ceea ce aduce beneficii viitoare.

Un exemplu de actualitate: Gigi Becali a donat mulţi bani Bisericii. Totuşi, a intrat la puşcărie. Una-i una şi alta-i alta! Prin donaţii, şi-a ars karma de mare distrugător de temple din viaţa anterioară. Închisoarea o face, oficial, pentru escrocheriile din această viaţă. Dar ea se combină cu karma de tiran din viaţa anterioară, când a produs multă suferinţă. Dacă ar fi fost conştient de valul negru care îl pândea din urmă, ar fi stat foarte cuminte în viaţa aceasta...!

28.06.2013

În esenţa sa, satanismul se opune principiului **liberei voinţe** a entităţilor. Structurile construite de Forţele Întunericului sunt ierarhii bazate pe **teroare**. Din contră, Ierarhiile Divine se bazează pe liberă acceptare a subordonării faţă de nivelele superioare.

O altă diferenţă: satanismul glorifică serviciul-pentru-sine, **egoismul**, iar sistemul divin, serviciul-pentru-alţii, **altruismul**. Caracteristic satanismului este **orgoliul**, opus **smereniei** din cealaltă tabără.

Funcţionarea sistemelor Divine este mult mai eficientă decât a celor satanice. De fapt, cel mai bine se descurcă cele din urmă doar când le parazitează pe primele. Divinitatea este creatoare şi organizatoare, aducătoare de viaţă, ordine, frumuseţe. Satanismul profită cât poate, dar nu e capabil să reproducă, decât caricatural, creaţia Divină. În schimb, o încurcă, îi blochează funcţionarea armonioasă.

O entitate prinsă în el aproape că nu mai poate părăsi sistemul satanic, fiindcă îşi pierde obişnuinţa libertăţii. Entitatea nu se simte niciodată fericită. Cel mult, simte doar o uşoară detensionare atunci când se constată că nu a încălcat regulile. În rest, trăieşte într-un continuu coşmar să nu fie cumva pedepsită. Sau, este răsplătită cu un gen de falsă fericire (un aport de energie grosieră, grea), atunci când îşi întăreşte egoul, închistarea, condensarea în sine. Este ca şi cum ai primi ca recompensă, în loc de lingouri din aur pur, presupuse pepite de aur, dar pe care nu ai timpul şi nici meşteşugul să le topeşti ca să extragi câteva fire de aur. Este o acumulare de pietre inutile.

Iată un exemplu de sistem satanic aplicat pe Pământ.

Când libera voinţă este posibilă (în sistemele Divine), atunci creatura poate alege între bine şi rău. În acest caz, părăsirea sistemului Divin este realizabilă (vezi căderea lui Lucifer, prin nesubordonare). Acesta este efectul negativ colateral, care însă păleşte în faţa marelui avantaj: fericirea entităţilor cuprinse în acest sistem.

De ce doreşte Dumnezeu libertatea fiinţelor? Poate şi pentru că creativitatea nu ar fi posibilă în lipsa libertăţii. Iar Dumnezeu vrea ca fiinţele create de El să fie aidoma Sieşi, adică creative...

10.06.2013

Orice credincios ştie că Zeitatea sa este cea care-i aduce fericirea. Nu vei auzi un credincios spunând sau gândind: "Pe mine mă interesează doar Dumnezeu, nu fericirea". Dumnezeu şi fericirea sunt sinonime pentru credincios. La fel şi cu ateul. De fapt, există ateism, dar nu există atei. Orice ateu va recunoaşte că-şi doreşte fericirea. Căutând să fie fericit, el Îl caută şi Îl doreşte pe Dumnezeu, fără să o ştie. **Fericirea şi Dumnezeu sunt sinonime.**

De ce lumea noastră e imperfectă, deşi Dumnezeu este perfect? Fiindcă nu Dumnezeu a creat-o! El a creat întâi primele creaturi perfecte, similare Sieşi. Acestea, fiind creatoare ca şi El, au creat alte fiinţe inferioare ş.a.m.d. Şi, din

aproape în aproape, s-a ajuns la noi. Dumnezeu le-a lăsat tuturor creaturilor şansa de a crea şi ele ceva nou. Le-a dat nişte legi, modele inspiratoare, dar nu s-a apucat să facă El totul, ci fiecare fiinţă are un dram de libertate, pentru a aduce un strop de noutate în univers. Dumnezeu lucrează mereu să echilibreze ceea ce fac în contradictoriu diverse fiinţe încă imperfecte...

Conştienţa este funcţia Conştiinţei. Prin urmare, Conştiinţa este privită ca un "organ" psihic.

De unde vine "Spiritus"? De la spirit. Sau este prescurtarea de la "spiritus rector" – spiritul interior, sau spiritul-ghid exterior, sau autoritate într-un domeniu, "cap limpede".

Atenţia vigilentă începe asupra propriei persoane, cu autoobservarea activităţii psihice. În practica spirituală, înainte de a da atenţia cuvenită detaliilor exterioare, trebuie să te analizezi pe tine însuţi. Dar asta nu înseamnă să dispreţuieşti lumea sau să nu-i dai importanţă...!

05.06.2013

PROFESORUL ANTON CHEVORCHIAN

Astă noapte l-am visat pe iubitul meu profesor de limba română din liceu, Anton Chevorchian. Pentru mine, el reprezintă cu siguranţă primul model de OM pe care l-am întâlnit (şi a rămas printre puţinii!). Mi-a fost profesor patru ani şi diriginte în ultimii doi ani de liceu (1980-1984). El mi-a recomandat să nu dau la o facultate tehnică, că am talent la scris. Nu l-am crezut şi nici nu l-am înţeles. Pe vremea aceea, nu era o perspectivă prea bună: cu o facultate umanistă şi fără "pile", deveneai un profesor la ţară. După decenii, iată că am publicat câte ceva. Mi-am păstrat stilul jurnalistic, aşa că nici acum nu mă consider prea talentat la literatură. Dar "Chevo" a văzut că am un gen de intuiţie care nu prea poate fi valorificată în tehnică, ci în disciplinele umaniste. Pentru mine, din perioada liceului, figura profesorului Chevorchian iese în evidenţă ca a unui maestru spiritual. Abia ulterior am înţeles asta.

Profesorul ANTON CHEVORCHIAN

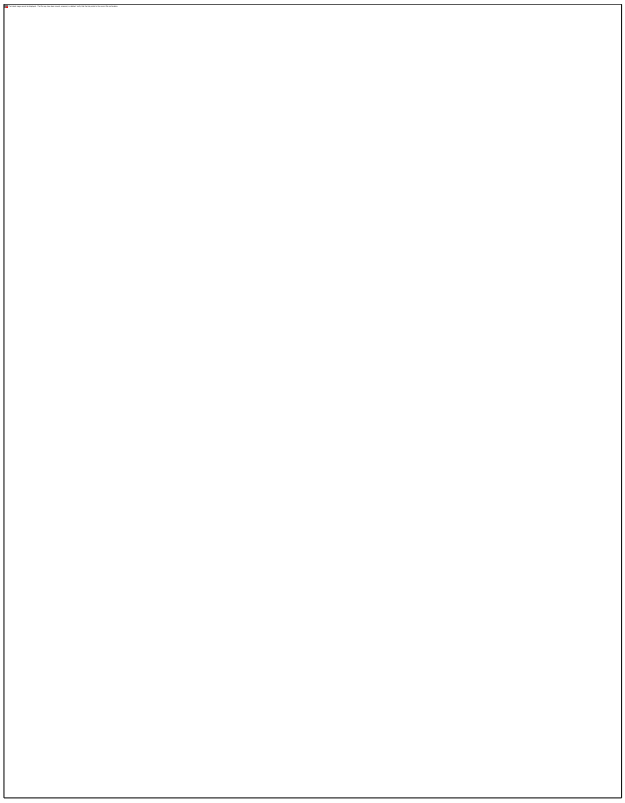

Nu pot uita dispreţul afişat ostentativ de profesorul nostru de limba română în privinţa notelor şi catalogului. Şi nici modul în care ne dădea lucrări de control: pe o jumătate de coală (niciodată una întreagă) trebuia să răspundem în câteva rânduri la o întrebare. Lucrarea de control dura exact 6 minute.

Avea o prestanţă deosebită, care putea să te intimideze. M-a cucerit de la prima întâlnire. Simţeam în el o căldură umană deosebită. Avea charismă, dar nu cunoşteam pe atunci acest cuvânt. Ştiam doar că ceilalţi erau profesori, iar el era **Altceva**. Acum i-aş spune un "maestru spiritual", deşi pe vremea comunismului nu se vorbea pe nicăieri despre spiritualitate. Poate că se făcea, pe ascuns, prin cultură. Ţin minte câte personalităţi ale vremii erau invitate, periodic şi în mod repetat, de "Chevo" să ne vorbească, nouă, unor adolescenţi în formare. Găsiţi lista lor completă pe coperta cărţii scrise de el, "Întâlniri memorabile cu...", apărută în 2008. Ce n-aş da să pot găsi această carte, ca să-i mai sorb cuvintele încă o dată! Am participat la întâlniri cu aproape toţi cei menţionaţi. Este incredibil câţi mari intelectuali s-au perindat prin liceul nostru "MF3" de la periferia Bucureştiului! Desigur că prezenţa lor ne-a ambiţionat pe mulţi să fim mai educaţi şi mai buni decât am fi fost altfel. Dar cel mai mult **ne-a ajutat să devenim oameni adevăraţi Profesorul Anton Chevorchian**. Acum ne priveşte dintre Îngeri şi ar vrea să ne ajute şi mai mult decât a făcut-o pe când era printre noi. Eu unul, îl simt şi mi-e dor de el...

Iată câteva linkuri găsite pe net despre **profesorul Chevorchian**.

Anton Chevorchian, Întâlniri memorabile cu..., Bucureşti, Ed. Ararat, 2004. 204 pag. În perioada 1976-1990, ca profesor de limba română la Liceul de Matematică-Fizică nr. 3 (azi "Alexandru

Ioan Cuza") din Bucureşti, Anton Chevorchian a invitat, la întâlniri cu elevii, scriitori cunoscuţi: Şerban Cioculescu, D. I. Suchianu, Profira Sadoveanu, Constantin Noica, Nichita Stănescu, Ştefan Aug. Doinaş, Petru Creţia, Sorin Titel, Florin Mugur, Cezar Baltag, Al. Piru, Al. Paleologu, Ana Blandiana, Romulus Rusan, Eugen Simion, Nicolae Manolescu, Zoe Dumitrescu-Buşulenga, Mircea Iorgulescu, Octavian Paler, Andrei Pleşu, Vasile Andru. El evocă acum aceste întâlniri, valorificându-şi însemnările pe care şi le-a făcut în timpul desfăşurării lor. Scrisă cu pietate, fără cruzimea pe care o presupune spiritul de observaţie, cartea are o valoare mai mult sentimentală. (sursa)

http://www.araratonline.com/profesorul-chevorchian-i/

http://www.suplimentuldecultura.ro/index/continutArticolAllCat/10/5257

Îmi aduc aminte de un profesor de română din liceu, Anton Chevorchian, care la ore, în loc să ne dicteze te miri ce referate, nu făcea altceva decât să ne citească poezie, sau proză, de la caz la caz, şi să ne provoace la comentarii. A fost o metodă care în cazul multora (şi al meu) a prins. Pe de altă parte aveam colegi care începeau să picotească în timpul lecturilor, unul avea centura neagră la judo şi Anton Chevorchian, în timp ce ne citea poezii scrise de Lucian Blaga i-a spus – nu ne vorbea decât cu pronumele de politeţe – "*domnule, sensibilitatea dumneavoastră este la nivelul saltelei*". (sursa)

PS. Imediat după ce am postat omagiul de mai sus, am simţit o mare uşurare. Trecutul din adolescenţă nu mă mai apăsa în niciun fel, nici măcar ca nostalgie după anii tinereţii. Nici legătura cu Profesorul nu mai exista. Practic, m-am eliberat de trecut. Încercând să înţeleg mai bine, am primit răspunsul intuitiv că acest omagiu fusese o acţiune oarecum sugerată de spiritul, acum liber, al Profesorului (care a decedat în anul 2009). Prin ea, am promovat munca pe care o dusese omul Chevorchian, ceea ce îi era de folos în acest moment. Probabil că spiritul său urma să fie ridicat în rang şi mai avea nevoie de câteva "recomandări". Cam la fel se întâmplă când oamenii aprind lumânări şi îl vorbesc de bine pe răposatul plecat dintre ei. Gândurile lor bune şi recunoştinţa pe care i-o poartă, îl hrănesc spiritual, îl înnobilează şi îl ajută să progreseze în lumea spiritelor...

27.05.2013

- "*Roagă-te des la Dumnezeu şi vei avea tot ce îţi doreşti!*" Iată o reţetă facilă, un slogan fals întâlnit mai ales în pop-creştinismul american. Rugăciunea nu îţi garantează nimic exterior. Sunt multe cauze care acţionează direct asupra dorinţelor tale şi asupra realizării lor. De exemplu, karma, care de obicei nu poate fi ocolită prea mult timp. Există numeroase obstacole lumeşti şi psihologice care te împiedică să ai tot ce vrei. Apoi, nu tot ce vrei îţi este şi folositor şi te poate face

fericit. Sunt false dorințe care, odată ce le împlinești, îți lasă un gust amar. Roagă-te, desigur, dar mai ales meditează profund la cele Sfinte!

Latinii aveau o vorbă: "Repetiția e mama învățăturii". Românii adăugaseră șugubeț: "Tatăl, necunoscut". Dar iată un update neașteptat din cyberspace: "Google is the father of all knowledge". Acum, că avem mamă și tată, ce ne oprește să devenim mai instruiți...?!

În urma avalanșei de informații, stilul de lectură al omului modern s-a schimbat. A devenit rapid și superficial. Dar pentru a trage foloase dintr-o lectură spirituală, e nevoie să o reiei răbdător, dedicând paragrafelor momente de reflecție care să dureze cât cititul sau mai mult. Prin reflecție, în liniște, informațiile se sedimentează, dar mai important, îți vin în minte noi idei conexe, lași imaginația să lucreze.

Pentru că lectura ocupă mult timp, omul modern o înlocuiește cu vizionarea de filme și filmulețe (care, de fapt, îți răpesc și mai mult timp!). Este mai relaxantă, dar și mai săracă în informații importante decât o lectură. Rareori filmul bate cartea! Lectura păstrează avantajul unic de a stimula creativitatea, solicitând mintea să completeze golurile dintre cuvinte. Oare ne apropiem de scenariul prefigurat în "Fahrenheit 451"?

Monofizismul (sau monofizitismul) este o erezie condamnată de ortodoxie. El susține că "*Isus Cristos a avut doar o natură divină, nu și una umană*". Dar adevărul este că și oamenii bisericii ortodoxe gândesc uneori după tiparul monofizist. Când cineva spune că Isus, fiind Dumnezeu pe Pământ, "nu a avut nevoie să învețe nimic de la nimeni, fiindcă s-a născut cu toată știința deja inoculată în creier", atunci acela deja aplică aceeași schemă de gândire monofizistă.

Le cerem îngerilor să ne păzească de toate pericolele, iar ei fac tot posibilul. Dar, ca să fim pe deplin feriți, și noi trebuie să ne păzim mereu gândurile și umorile. Degeaba ne dau ei sfaturi, dacă noi nu le auzim sau le interpretăm greșit... Degeaba alungă ei dracii, dacă noi îi chemăm prin dorințele noastre...

21.05.2013

A NU TRĂI ÎN PĂCAT

Ce înseamnă să "trăieşti în păcat"? Este atunci când nu simţi în inimă dragostea. Definiţie simplă, dură, dar adevărată! Când, de exemplu, te emoţionează o scenă de film romantică sau o melodie superbă, simţi cu adevărat dragostea. Şi atunci, în clipele acelea şi alte câteva după, tu nu mai trăieşti în păcat. Uneori, chiar şi tristeţea ori nostalgia sunt stări contemplative pline de iubire, preferabile autosuficienţei. A trăi în păcat – adică a privi lumea şi viaţa **doar cu mintea**. Şi cât de rare sunt momentele în care simţim iubirea...! Iubirea nu este o stare continuă, nici măcar când ne raportăm la persoanele dragi apropiate. Iubirea vine în rafale scurte şi destul de rare. Aceste stări sunt cu adevărat de Graţie. În restul timpului, trăim în păcat, fiindcă nu înţelegem raţiunea inimii divine... Atunci încercăm să nu facem greşeli respectând nişte reguli exterioare sau autoimpuse. Suntem, cel mult, conformişti, disciplinaţi sau înţelepţi. Da, poate că înţelepciunea este mai disponibilă decât iubirea. Dragostea înseamnă să împărtăşeşti, pentru câteva clipe, starea firească a Dumnezeirii. Iubirea aceasta nu are o ţintă anume. Ea îmbrăţişează totul. Poate tocmai de aceea ne ferim de ea – nu vrem să fim vulnerabili. Dar nu te poţi feri cu adevărat de păcat decât simţind iubirea, radiind iubirea... Aceasta e starea de iluminare spirituală transpusă în cotidian. Deci din două, una: starea de păcat sau starea de iubire! De la împietrirea inimii pleacă toate păcatele...

16.05.2013

Ce este religia? Religia este un amalgam de istorie, poezie şi literatură, psihologie, antropologie, filosofie, psihologie, spiritualitate şi politică.

Creştinism? Islamism? Mozaism? Shintoism? Buddhism? Taoism? Ce "-ism" preferi? Am citit undeva o exprimare inspirată: **cea mai înaltă religie este Dumnezeismul**.

Dumnezeu nu ne dă nimic. Doar ne pune totul la dispoziţie. De luat, ne luăm singuri, conform alegerilor, dorinţelor şi puterii noastre de voinţă. Atragem ce dorim, proporţional cu puterea voinţei.

Cultura este un mod indirect de a lupta cu dracii. Cultura decadentă este cea care nu o face, ba dimpotrivă.

Nu-i de-ajuns să ai un Spirit superior încarnat în tine. El nu poate înfăptui lucrurile minunate în locul tău.

11.05.2013

DE CE ÎL TRĂDEAZĂ IUDA PE ISUS?

Iuda îl trădează pe Isus pentru 30 de arginţi? Nu. Nu are sens. Iuda poate să câştige şi altfel banii, căci se pricepe la asta. Cei 30 de arginţi sunt doar cireaşa de pe tort. Iuda s-a convins treptat de argumentele opozanţilor lui Isus: că Isus aduce numai necazuri (doar nici apostolii nu o duc grozav cu finanţele!), că strică tradiţiile (vindecă de sabat, nu se spală pe mâini etc), că îi pune în umbră pe ceilalţi rabini (ştie să interpreteze scripturile mai bine ca oricare), că face lucruri nelalocul lor (cum ar fi miracole, probabil cu puterea diavolului!). Într-un cuvânt, e o piatră de moară atârnată de gâtul învăţătorilor şi conducătorilor evrei. În plus, e incoruptibil şi nu ascultă de nimeni, încât nu e bun nici ca lider politic... Au toate motivele să-L deteste. Care motive îl conving şi pe Iuda. El nu îl trădează dintr-un impuls emoţional de moment şi nici pentru o punguţă cu bani. Miza e mult mai mare – e în joc destinul naţiunii, amăgită şi bulversată de acest profet puternic şi imprevizibil. Iuda ştie mai bine decât toţi de ce este capabil Isus; l-a văzut cu ochii lui. De aceea trebuie să-l neutralizeze. Este un act de curaj să te opui unui magician ca Isus. Iuda va fi un erou, salvatorul naţiunii!...

Dar totul a trecut. Faptele au rămas în istorie şi au fost condamnate de părinţii Bisericii. Astăzi nu-L mai vinde nimeni pe Isus... Oare?! Am fi dispuşi să ascultăm de un rebel şi un nebun după Dumnezeu?!

Azi suntem aproape toţi urmaşii lui Iuda. Ne încredem prea mult în mintea noastră măruntă, slujim cu loialitate doar interesele meschine ale ego-ului sau clanului nostru şi nu dăm crezare sfaturilor divine. Dăm o prea mare importanţă tradiţiilor, trecutului, prejudecăţilor, concretului palpabil care promite să nu ne trădeze niciodată. "*O revoluţie în conştiinţă nu este tocmai ce ne trebuie acum!*" Oare nu gândim aşa?!...

3.05.2013

RADU întreabă:

- Perispiritul este tot una cu Ego-ul?

Răspuns:

- Perispiritul semnifica tot ce nu este nici Corp fizic, nici Spirit, adica energia-simţirea-inteligenţa aflată între cele două (corpurile eteric, astral, mental). Perispiritul este deci ceva concret, uneori chiar palpabil.

Ego-ul este o abstracţiune folosită în explicaţiile psihologice, care pe alocuri se suprapune noţiunii de personalitate umană. Ego-ul este mai degrabă o rezultantă a funcţionării corpurilor fizic, eteric, astral, mental. Nimeni nu a definit "ştiinţific" ce este egoul, de aceea fiecare specialist îl foloseşte în funcţie de context şi intenţii.

Desigur că există componente ale acelor învelişuri (eteric, astral, mental) care pot fi făcute responsabile de unele acţiuni "egoiste" ale omului, dar nu învelişul în sine este ego-ul. Simplificând, putem afirma că deciziile se pot lua ori de către Spirit şi transmise spre corpurile inferioare, ori de către corpurile inferioare însele, fără aportul Spiritului. Dar asta nu înseamnă că toate deciziile din ultima categorie sunt egoiste în sensul rău al cuvântului. Pot fi considerate "egotice", dar având acceptul tacit al Spiritului (uneori, poate, chiar din neputinţa Sa de a interveni direct).

25.03.2013

Cu cât eşti mai pur, cu atât devii mai sensibil şi agitaţia fără rost a lumii te oboseşte. Multe persoane evoluate spiritual care trăiesc în mijlocul oraşului zgomotos au nevoie de mai mult somn pentru refacere. Ele preferă liniştea, natura, aşezările umane izolate de "nebunia" urbană. Stresul pe care îl îndură orăşenii le creşte nivelul de agresivitate. Cele mai multe probleme psihice sunt înregistrate în marile metropole. Marile aglomerări urbane nu sunt speranţa viitorului, ci un abator al rasei umane.

Dogmatica religioasă nu are nimic în comun cu medicina. Cine se laudă că poate vindeca oamenii doar cu rugăciuni este un şarlatan. De fapt, prin aceasta, el se pretinde a fi un sfânt, pe care Dumnezeu îl ascultă întocmai. Este adevărat, rugăciunile îi pot aduce bolnavului ameliorări spectaculoase, dar nu este o reţetă inefabilă pentru oricine şi oricând... Mai este implicat şi elementul karmă, pe care nici sfinţii nu o pot controla total.

A pune în centrul vieţii spirituale obţinerea obligatorie a unei transe extatice este o exagerare a şcolilor şi profesorilor care predau diverse metode de atingere a extazului. Mulţi oameni duc o viaţă spirituală autentică fără să experimenteze stări de conştiinţă modificată, decât în mod excepţional. Promovarea extazului ca panaceu universal la căutarea spirituală a omului este pur şi simplu o strategie de marketing. Nu spunem că extazul ar fi rău, nu! Dar există şi faţete ascunse ale

sale. De exemplu, **sevrajul mistic**, care înseamnă dependenţa adeptului faţă de trăirile mistice, care sunt de 1000 de ori mai plăcute decât drogurile. Adeptul ajunge să fie obsedat de experienţele neobişnuite (vezi celebrul caz al cuviosului Siluan Athonitul). Ele pot fi privite drept munca spirituală "de birou", dar poate mai importantă este munca spirituală "de teren", în viaţa cotidiană. Ca să nu mai vorbim de faptul că unele experienţe paranormale pot pune în pericol sănătatea minţii, sau invers, sunt cauzate de nişte dezlipiri de neuroni... **Nu alergaţi după experienţe paranormale, fiindcă nu vă garantează neapărat ceva bun! Şi nici evoluţie spirituală nu vă garantează...**

6.03.2013

În sectele de tip new age (care vizează explicit transformarea fiinţei umane) se folosesc toate metodele posibile pentru a dezechilibra creierul adepţilor. Un om normal nu ar accepta toate aberaţiile de acolo. "**Spălarea creierului**" înseamnă **îndoctrinare**, care urmează şi însoţeşte **dezechilibrarea psihică**. Aceasta din urmă poate fi obţinută prin mai multe căi: hrană insuficientă, muzici speciale cu mesaje subliminale, droguri, meditaţii, practici sexuale nesănătoase, metode fizice dure etc. Unele creiere sunt mai sensibile şi se pot dezechilibra mai repede. Semnele imediate ar putea fi interpretate de psihiatri ca simptome patologice, dar, să recunoaştem, ar putea fi şi stări paranormale şi chiar mistice. Calitatea acestor fenomene depinde de mulţi factori individuali.

În astfel de secte, orice manifestare ciudată, ieşită din comun este considerată drept un semn de la Dumnezeu sau ceva asemănător. Succesul în transformarea interioară este marcat neapărat de apariţia unor astfel de stări modificate de conştiinţă. Cine nu le are, i se recomandă să flămânzească mai mult, să stea mai mult pe cap, să mediteze mai multe ore ş.a.m.d. Popularizarea unor astfel de "realizări spirituale" face parte din îndoctrinare.

Aici suntem datori să facem observaţia că şi unii mistici autentici au trecut la un moment dat printr-o stare psihică dezechilibrată. Diferenţa între un mistic autentic şi un adept new age, prins în plasa unui guru luciferic, este că misticul se reechilibrează pe un nou mod de funcţionare a creierului şi devine un focar de iluminare pentru semeni, pe când acel adept se rătăceşte cu mintea tot mai mult, nereuşind să folosească aceste stări într-un scop util sieşi şi celorlalţi, iar în final ar putea să îşi piardă complet minţile. Chiar şi metoda uzuală a călugărilor creştini de a se scula la miezul nopţii pentru diverse ritualuri ("miezonoptica") este o metodă de a-şi fragmenta somnul şi a-şi chinui corpul, aceasta provocându-le vise mai intense, ca o poartă spre invizibil...

Link despre secte.

17.02.2013

IERARHIA SPIRITELOR

În relaţia cu lumea spirituală, putem întâlni mai multe tipuri de spirite, foarte simplificat:

1 – **Spiritele comune**, ale unor oameni defuncţi, aflate în curs de evoluţie, neavând prea multe cunoştinţe spirituale sau înţelepciune. Ele sunt ţinute "din scurt" de spiritele superioare.

2 – **Spirite superioare**, având cunoştinţe vaste în anumite domenii, uneori însărcinate cu paza sau îndrumarea omului – pot fi asimilate îngerilor păzitori şi lucrători. Ele se subordonează spiritelor foarte înalte.

3 – **Spirite foarte înalte**, Lumini celeste care au totală libertate şi putere de a ne ajuta în orice mod cred ele de cuviinţă şi chiar de a realiza miracole. Conştiinţa lor este aproape de Divinitate, ceea ce le permite să nu greşească în deciziile lor, în acelaşi timp conferindu-le libertatea de a alege orice mijloc găsesc util pentru a rezolva o problemă. Această putere universală şi libertate de a o folosi le fac pe aceste Spirite extraordinar de fericite.

CUM NI SE ÎNFĂŢIŞEAZĂ SPIRITELE

Se spune că lumea spiritelor este cu totul diferită de lumea oamenilor. Şi aşa este. Totuşi, spiritele doresc cu ardoare să interacţioneze cu oamenii, chiar mai mult decât vrem noi. Şi o fac fie amestecându-se cu noi, fie doar comunicând cu noi. (De altfel, în fiecare om stă ascuns un spirit.) Însă, legităţile lumii fizice limitează foarte mult contactul nestânjenit cu entităţile spirituale imateriale.

Iată, într-o sinteză, modalităţile prin care un spirit ni se poate înfăţişa sub o formă umană:

- Prin **încarnare obişnuită**. Spiritul ia în stăpânire un embrion aflat în burta mamei sale, pe care îl supraveghează până la naştere şi după aceea are grijă de om până la moarte. Este modul cel mai complet de a acţiona în lumea fizică (dar nu şi cel mai simplu ori lipsit de riscuri!). Orice om este condus de un spirit încarnat în el.

- Prin **încarnare scurtată**. Vorbim de fenomenul "walk-in", în care spiritul preia un corp uman deja construit, cu acordul spiritului iniţial. Procesul poate avea loc în copilărie ori chiar la vârsta bătrâneţii. Este o modalitate mai rar folosită, de obicei preferată de spiritele evoluate în vederea unei misiuni speciale. *Exemplu*: întruparea spiritului Maicii Domnului într-o tânără femeie evreică.

- Prin **încorporare într-un medium**. Este un fenomen de scurtă durată, de obicei realizat în cursul unor şedinţe dedicate acestui scop. Este nevoie de un medium înzestrat cu capacitatea de a se lăsa încorporat de un spirit (spiritul său propriu ieşind temporar din corp). *Exemplu*: celebrul vindecător Joao de Deus, prin care acţionează, pe rând, mai mulţi "medici" din lumea spiritelor.

Putem vorbi şi de **încorporarea patologică** într-un medium **involuntar**, fără acordul acestuia, de obicei a unor spirite inferioare, procesul numindu-se "posedare" sau "furt de identitate", iar în cazuri extreme, "personalitate multiplă".

- Prin **materializare completă**. Este un fenomen realizat de spirite de foarte înaltă calitate, venite cu o misiune punctuală printre pământeni (de obicei, de salvare sau avertizare). Materializarea este o copie a corpului pe care l-a avut spiritul respectiv în ultima sa încarnare terestră (cu posibile variaţii). Ea însă nu durează mai mult decât este nevoie pentru ca spiritul să-şi transmită mesajul oamenilor înmărmuriţi de uimire (de la câteva minute până la câteva ore). *Exemplu*: apariţiile lui Isus printre ucenicii Săi, după răstignire.

- Prin **apariţie fantomatică**. Este un fenomen paranormal des raportat. Destul de rar însă apariţia imaterială este văzută chiar de oricine sau, la fel de rar, transmite un mesaj coerent şi util destinatarului. De obicei, doar persoanele înzestrate cu percepţie extrasenzorială văd acea fantomă, cu care dialoghează într-un mod neechivoc. În cazuri speciale, vederea cu ochiul minţii poate fi, ea însăşi, indusă temporar unei persoane care nu o deţine în mod obişnuit. *Exemplu*: apariţiile Fecioarei Maria la Fatima doar în faţa ochilor acelor copii deosebiţi.

- Prin **apariţie onirică sau în transă**. În unele vise, ni se pot arăta diverse persoane cu care avem un dialog viu, aproape real. Diferenţa faţă de un vis obişnuit o dă claritatea neobişnuită a discuţiei şi amintirea perfectă a întâlnirii onirice. Ar putea avea un rol de avertizare ori de sfătuire într-o situaţie critică etc. Putem introduce în această categorie şi percepţiile primite într-o stare de transă, de conştiinţă modificată.

- Prin **alte posibilităţi** de a comunica cu entităţile invizibile, fără ca ele să îşi facă apariţia în faţa ochilor noştri fizici sau pe ecranul mental: comunicare **intuitivă**, **telepatică**, **clarauditivă**, prin alte simţuri, prin fapte sau coincidenţe **simbolice, semne** etc. Chiar dacă nu ni se înfăţişează sub aspect uman, spiritele continuă, prin diverse metode, să interacţioneze cu noi...

- Una din recentele posibilităţi ale spiritelor de a-şi face cunoscută prezenţa este cu ajutorul **fotografiilor digitale**...

Fotografiile cu sfere luminoase din site-ul nostru provin de la zeci de cititori care au fost surprinşi să le găsească şi în pozele din arhiva lor personală. Nu sunt trucate (cui ar folosi?) şi nici nu se datorează unor defecte ale aparatelor foto. Explicaţiile materialiste ar fi că sunt fire de praf din aer, stropi de apă sau reflexii luminoase. O parte dintre sferele luminoase ar putea avea şi aceste cauze. Dar majoritatea ar putea avea, la fel de plauzibil, şi altele neobişnuite. Iar un număr cert dintre ele nu pot fi explicate deloc pe baza legilor cunoscute ale fizicii. Aceşti din urmă globii luminoşi/orbs se pot descrie astfel: Au liber arbitru. Nu se arată oricui şi oricând. Dacă vor, se pot face vizibili în orice condiţii (nu doar cele pe care se bazează explicaţiile fizice). Invocarea lor cu încredere şi respect poate provoca apariţia lor. De aceea, le numim SPIRITE...!

Desigur că spiritele se pot manifesta şi sub formă ectoplasmatică, de abur, ca în şedinţele spiritiste din secolul 19. Acestea sunt însă cazuri RARE, necesitând

mediumi de materializare puternici. Sau se pot manifesta ca fantome, precum în filmele americane de duzină. Dar forma naturală a spiritelor este cea sferică. Aşa scrie şi Scarlat Demetrescu în cartea sa "Din tainele vieţii şi ale universului", pe care o recomand celor care vor să se iniţieze în spiritism.

În concluzie, apariţiile luminoase sferice (sau de alte forme) publicate de noi sunt manifestări vizibile ale perispiritului. Spiritul este o scânteie atât de mică, încât nu poate fi văzut nicicum. În poze se vede numai partea grosieră a PERISPIRITULUI, cea mai densă, mai apropiată de vibraţia eterică. Emanaţia subtilă astrală superioară nu poate fi surprinsă încă prin mijloacele tehnice de care dispunem.

Puteţi citi explicaţii aproape complete despre acest fenomen contemporan în cartea mea "**Globii luminoşi din fotografii**".

11.02.2013

RĂSTĂLMĂCIRI

Ştirista Dana Războiu ia partea "Big Pharma" sprijinind un vaccin scump şi neagreeat de medici. Noi propunem un alt slogan pentru această campanie, care ar aduce economii statului, sănătate femeilor şi moralitate în societate.

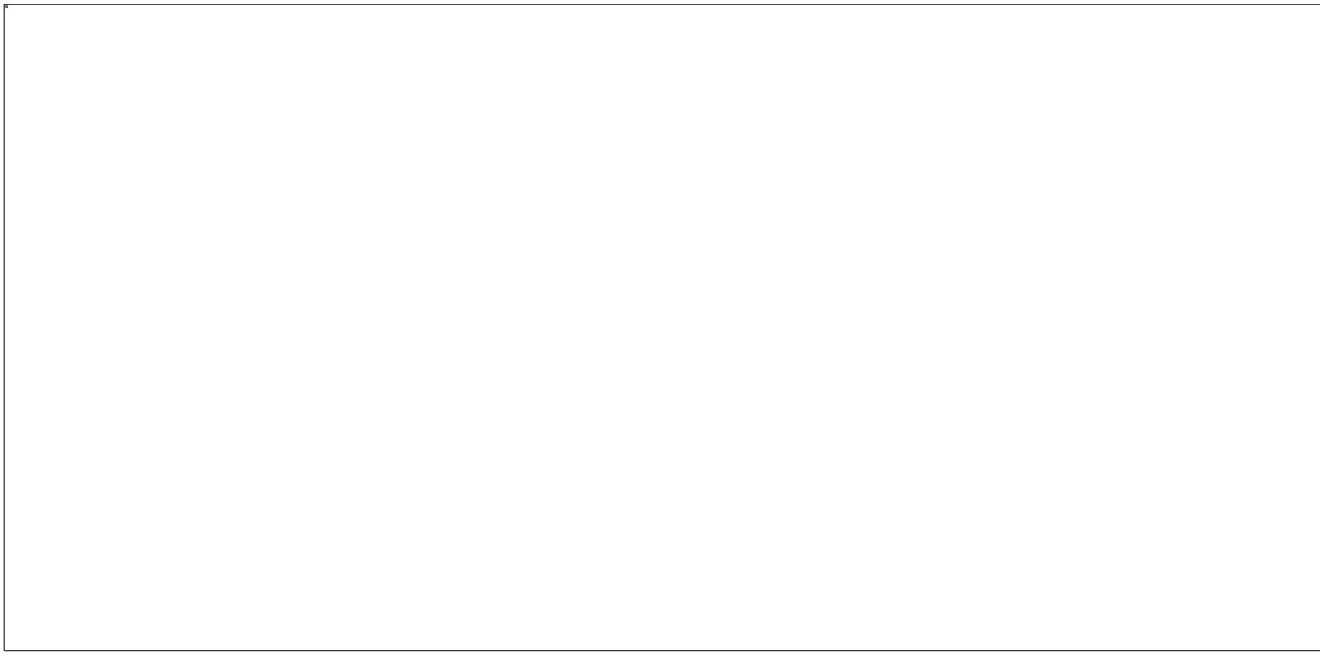

În plus, noul slogan dă sănătate şi textului original, unde imperativul verbului "*a preveni*" era tare bolnăvior... Vezi originalul aici.

29.01.2013

Nu-ţi ajung toate vieţile în trup de om ca să înveţi tot ce se poate afla despre viaţa pe Terra.

Nu-ţi ajunge toată eternitatea Spiritului ca să înveţi tot ce se poate afla despre viaţa Universului.

Cunoaşterea creaţiei este infinită, precum imaginaţia Creatorului.

Se spune că astăzi se nasc copii mai deosebiţi decât în alte timpuri... Eu cred, mai degrabă, că dintotdeauna s-au născut copii speciali. Diferenţa este că, în ziua de astăzi, părinţii acestora sunt mai educaţi, mai informaţi, mai înţelepţi. Îşi stimulează copiii să continue a fi speciali, nu îi mai apasă sub prejudecăţile lor.

După doctrina **budismului Mahayana**, omul nu constituie o adevărată unitate, ci este un agregat de stări, de conştiinţe şi de elemente. Ceea ce preexistă înainte de naştere şi se continuă după moarte (numit în Occident "spirit nemuritor") **nu este individul uman**, ci Forţa Inteligentă care a determinat un asemenea agregat. Prin moarte, organismul se dizolvă, hrănind mai multe conştiinţe inferioare ca dezvoltare. E vorba despre particulele fizico-chimice, eterice (vitale) şi astrale (idei şi emoţii) în care s-au descompus corpurile fizic, eteric şi cel astral. Rămâne întreagă doar Forţa centrală agregatoare (spiritul), capabilă să se manifeste din nou într-unul din planurile existenţei condiţionate (adică să se reîncarneze).

Mă întreb: oare câţi dintre căutătorii spirituali occidentali nu s-au lăsat atraşi mai degrabă de învăţăturile esoterice contrare (care consideră că mintea omului este chiar spiritul)…! Acestea par a fi mai degrabă nişte învăţături satanice, căci susţin **nemurirea ego-ului** (în acest fel, ego-ul fiind încurajat să se umfle ca un balon).

Arhiva ESOTERIKA 2012 > >